

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v **právní věci žalobce: K.H., nar. „X“, bytem „X“, proti žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 8.2.2016, č.j. MPSV-2016/24212-919,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 8.2.2016, č.j. MPSV-2016/24212-919, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalobci se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává a žalovaný toto právo nemá.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Pardubicích ze dne 9.9.2015, č.j. 22990/2015/SVI, jímž byl v souladu s ust. § 4 odst. 1, § 8, § 9, § 11 a § 13 zák. č. 108/2006

Sb., o sociálních službách, v platném znění (dále jen „zákon o sociálních službách“) zamítnut návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči ze dne 4.5.2015 a bylo dále rozhodnuto tak, že žalobci bude nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši 4 000 Kč měsíčně. Žalobce v žalobě uvedl, že na rozdíl od žalovaného rozhodnutí je názoru, že není schopen z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu mobility, stravování a výkon fyziologické potřeby podstatná. V případě základní životní potřeby – mobilita – poukázal na skutečnost, že podle posudku o zdravotním stavu vydaném v rámci rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezvládá tuto základní životní potřebu, podle posudku vypracovaného Posudkovou komisí MPSV v odvolacím řízení však tuto základní životní potřebu zvládá, přičemž chodí o francouzských holích a ujde pouze maximálně 20 metrů, do schodů ani ze schodů není schopen chodit, *„bez francouzských holí neudělám ani krok“*. Rovněž v případě základní životní potřeby – stravování - nezvládá schopnost zvládat tuto základní životní potřebu, kdy není schopen si sám vzít potraviny, nemůže je vyndat z lednice apod. Pokud se týče další životní potřeby – výkon fyziologické potřeby – rovněž není schopen včas používat WC, nestihne na záchod kvůli pomalé chůzi o francouzských holích dojít a není schopen provést očistu, po úrazu pravé ruky má omezenou hybnost, v zádech má syndrom kořenového dráždění. V doplnění žaloby pak se rovněž vrátil k této základní životní potřebě, kdy poukázal na rozpornost závěrů Posudkové komise s nálezy uvedenými v lékařských zprávách (zejména ošetřujícího lékaře MUDr. N.B.), kdy v tomto posudku PK MPSV je uvedeno, že je bez kořenového kompresivního syndromu a omezení rozsahu kloubní hybnosti, přičemž ale v lékařských zprávách MUDr. V.P., které by měly být obsaženy ve zdravotní dokumentaci od ošetřujícího lékaře, je uvedeno, že se u něj vyskytuje kořenová iritace L4 vlevo, zřejmě i podíl coxalgií, lékařské zprávy MUDr. V.P. ze dne 2.9.2013 a ze dne 2.2.2015 přiložil k tomuto doplnění žaloby. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalovaného rozhodnutí a podklady rozhodnutí, ve vztahu k lékařským zprávám MUDr. V.P. uvedl, že tyto nebyly součástí lékařské dokumentace. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předmětem žalovaného rozhodnutí bylo rozhodnutí o příspěvku na péči dle zákona o sociálních službách, přičemž i v tomto řízení platí zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“). Proto i v tomto řízení platila pro správní orgány povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a povinnost koncipovat odůvodnění rozhodnutí tak, aby korespondovalo se správním spisem a bylo plně přezkoumatelné, jinými slovy uvést v něm *„důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“* (§ 68 odst. 3 správního řádu).

V řízení byly sice shromážděny ty podklady, které zákon správnímu orgánu ukládá, tedy bylo provedeno sociální šetření a byl vyžádán posudek posudkové komise MPSV (dále jen „PK MPSV“) k posouzení stupně závislosti žalobce (§ 26 a § 28 zákona o sociálních službách), avšak tím nebyly povinnosti správního orgánu vyčerpány.

Podle ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách se pro účely tohoto zákona rozumí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než jeden rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb.

Podle ust. § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 při splnění dalších podmínek uvedených v tomto ustanovení zákona o sociálních službách.

Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopností zvládat základní životní potřeby v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potencionálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Vyšší vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanovuje prováděcí předpis (§ 9 odst. 6 zákona o sociálních službách).

Podle ust. § 1 zákona č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška“):

„(1) Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce.

(2) Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby.

(3) Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se hodnotí

a) tělesné struktury a

b) tělesné funkce duševní, mentální, smyslové, oběhové, dechové, hematologické, imunologické, endokrinologické, metabolické, zažívací, vylučovací, neuromuskuloskeletální, včetně hrubé a jemné motoriky, a funkce hlasu, řeči a kůže, a to ve vztahu k rozsahu a tíži poruchy funkčních schopností.

(4) Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s

využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu.“

Podle ust. § 2 vyhlášky:

„(1) Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.

(2) U osob, u nichž průběžně dochází ke zhoršování a zlepšování zdravotního stavu, trvá sledované období rozhodné pro posouzení závislosti zpravidla jeden rok; funkční schopnost zvládat základní životní potřebu se v takovém případě stanoví tak, aby odpovídala převažujícímu rozsahu schopnosti ve sledovaném období.“

Podstatné je zejména ust. § 2a vyhlášky, podle něhož:

„Pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“

Podle ust. § 2c vyhlášky:

„Při hodnocení základních životních potřeb pro účely stanovení stupně závislosti se základní životní potřeby, u nichž bylo zjištěno, že je osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat, počítají.“

Z uvedené právní úpravy vyplývá, že při hodnocení schopnosti posuzované osoby v daném správním řízení, tj. schopnosti zvládat základní životní potřeby uvedené v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách, je nutné vycházet i z prováděcího předpisu, a to z vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, v platném znění. Bližší vymezení úkonů a způsob jejich hodnocení je totiž uvedeno v příloze č. 1 zmíněné vyhlášky, přičemž tyto úkony jsou zde podrobně vypsány (např. při vymezení schopnosti zvládat základní životní potřebu – mobilita je třeba hodnotit schopnost zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popř. i s přerušovanými zastávkami, v dosahu alespoň 200m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových – viz příloha č. 1 vyhl. č. 505/2006 Sb.). Navíc platí, že pro hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby za účelem zjištění stupně závislosti osoby je v rámci aplikace posudkových kritérií stanovených v § 1 až § 2c vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění účinném od 1. 1. 2012

rozhodné nesplnění byt' jen jedné z aktivit, které jsou pro schopnost zvládat určitou základní životní potřebu vymezeny v příloze k této vyhlášce, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že „*pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2.4.2014, č.j. 3 Ads 50/2013-32).

V žalovaném rozhodnutí chybí toto hodnocení schopnosti žalobce (hodnocení provedené dle cit. vyhlášky a její přílohy 1.) zvládat jednotlivé aktivity ve vztahu k potřebám, které byly považovány za takové, které žalobce zvládá a jsou tak nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.). Navíc touto vadou trpí i samotný posudek PK MPSV.

V odvolacím řízení si žalovaný správně vyžádal posudek příslušné PK MPSV (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Žalovaný pak při rozhodování odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně musel vycházet v rámci odvolacích námitek navíc i z posudku příslušné PK MPSV. V této souvislosti je nutné konstatovat, že na rozdíl od přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, ve kterém si může soud vyžádat v soudním řízení ještě další posudek od příslušné PK MPSV, tak v dané věci takovému postupu brání nedostatek zákonné kompetence PK MPSV. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, posuzuje posudková komise MPSV svými posudkovými komisemi zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního pouze ve věcech důchodového pojištění, přičemž v dané věci, tj. pro účely rozhodování o příspěvku na péči, může být posudek PK MPSV vyžádán pouze pro účely odvolacího řízení správního. Proto tím spíše správní orgán v tomto řízení musí vycházet pouze z takového posudku PK MPSV, který je nejen úplný, čili obsahuje veškerou dostupnou zdravotnickou dokumentaci, ale zejména musí splňovat požadavek přesvědčivosti, tzn., že musí obsahovat náležité a logické zdůvodnění svých posudkových závěrů. Pokud tomu tak není, nemůže již správní orgán nahradit činnosti PK MPSV, ale musí nedostatky jeho posudku odstranit, a to za pomoci zejména dalšího revizního posudku PK MPSV či vyžádání doplňujícího posudku od PK MPSV, který posudek pro uvedený účel vypracovala. Pokud správní orgán opře své závěry o posudek se zmíněnými nedostatky, nemůže již soud v soudním řízení tyto sám odstranit, neboť ani soud nemůže suplovat činnost posudkových komisí MPSV a nemůže si sám vyžádat doplněk posudku či revizní posudek PK MPSV. Je totiž nesporné, že rozhodnutí v dané věci je závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž je ze zákona povolána právě posudková komise, jedná se tedy o stěžejní důkaz a pokud již posudek PK MPSV vykazuje vady zahrnující jeho nepřezkoumatelnost, a pokud tento nedostatek odvolací správní orgán neodstraní (vyžádáním doplnění posudku či revizního posudku), způsobuje ten i vadu řízení, tj. nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 30.9.2009, č.j. 4Ads 50/2009-63, který se sice vztahuje nikoliv ke stávající platné právní úpravě, ale lze jej analogicky použít i v dané věci).

Krajský soud musí konstatovat, že i tento posudek PK MPSV, tedy podklad, ze kterého žalovaný vycházel, trpí výše uvedenými nedostatky, když sice odkazuje na zmíněné

sociální šetření, avšak nedostatečně hodnotí schopnosti žalobce při zvládání základních životních potřeb, které byly hodnoceny jako ty, které žalobce zvládá. Jak zmíněný posudek PK MPSV, tak i rozhodnutí žalovaného v podstatě neobsahují konkrétní úvahy ve vztahu k hodnocení zvládání těchto základních životních potřeb žalobcem, a to zejména ve světle závěrů ze zmíněného provedeného sociálního šetření, které se mají týkat hodnocení zvládání těchto základních životních potřeb žalobce, tj. chybí úvahy týkající se naplnění či nenaplnění zákonných hledisek podhodnocení nároku na příspěvek na sociální péči, když chybí i úvahy týkající se naplnění či nenaplnění hledisek uvedených v příloze 1 v citované prováděcí vyhlášce (vyhl. č. 505/2006 Sb.) ve vztahu ke zvládání zmíněných základních životních potřeb žalobce. Uvedené nedostatky způsobily i vadu žalovaného rozhodnutí zahrnující jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.).

Z posudku tedy zejména nevyplývá, jak PK MPSV hodnotila zvládání jednotlivých aktivit při hodnocení schopností zvládat základní životní potřeby, které nebyly uznány, tj. mobilita, stravování a výkon fyziologické potřeby. Posudková komise MPSV a potažmo žalovaný v žalovaném rozhodnutí namísto takového hodnocení, které navíc nezohlednilo konkrétní výsledky ze sociálního šetření provedeného dne 8.7.2015, přičemž tyto výsledky zahrnují konkrétní zjištění ve vztahu k posouzení schopnosti žalobce zvládat zmíněné základní životní potřeby při současné aplikaci konkrétního vymezení schopností zvládat tyto základní životní potřeby obsažené v příloze 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., tak namísto takového postupu vycházely ze závěrů obsažených v jediném tomto odstavci:

„Při zjištěném zdravotním stavu nebyl z posudkově medicinského hlediska důvod hodnotit zbývající základní životní potřeby jako nezvládané, protože při výše uvedeném zdravotním stavu neměl těžké postižení hybnosti končetin ve smyslu jejich ochrnutí, neměl těžké omezení rozsahu hybnosti nosných kloubů ani jejich ztuhnutí, nejednalo se o funkční ztrátu končetin, závažné postižení zraku, stupně praktické nevidomosti ani sluchu stupně praktické nedoslýchavosti nebylo doloženo a psychický stav byl přiměřený věku.“ (takže v podstatě v nadsázce řečeno, podle tohoto závěru pouze těžké postižení hybnosti končetin ve smyslu jejich ochrnutí či těžké omezení rozsahu hybnosti nosných kloubů či jejich ztuhnutí, funkční ztráta končetin a praktická nevidomost či nedoslýchavost může být závěrem pro konstatování, že tyto základní životní potřeby, tj. mobilita, stravování a výkon fyziologické potřeby žalobce zvládá). Posudková komise a potažmo žalovaný však nepřihlédly k výsledkům zmíněného sociálního šetření a tyto výsledky nevyhodnotily ve světle platné právní úpravy, tj. vymezení schopností zvládat základní životní potřeby obsažené v příloze 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., tj. konkrétně ve vztahu k jednotlivým aktivitám dle přílohy 1 cit. vyhlášky. Například ve vztahu k hodnocení základní životní potřeby – mobility – platná právní úprava stanoví, že mj. za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy posuzovaná osoba je schopna pohybovat se chůzí krok za krokem, popř. i s přerušovanými zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, že je schopna zvládat chůzi po schodech v rozsahu 1 patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky vč. bariérových. Ze sociálního šetření však vyplývá, že *„pán chodí za pomoci obou francouzských holí, jde maximálně na dvůr u domu nebo do garáže“* (soud vyslovuje pochybnost o tom, že by dvůr u domu či garáž byla v dosahu alespoň 200 m), dále je v tomto záznamu uvedeno, že k lékaři jezdí autem, vozí ho přítelkyně, schody vůbec ani nechodí, zvládne maximálně 2 schody, když pro zvládnutí této základní životní potřeby právní úprava vyžaduje schopnost používat dopravní prostředky včetně bariérových, chůzi po schodech v rozsahu 1 patra

směrem nahoru i dolů. Podle posudkové komise však postačí konstatování o tom, že žalobce není ochrnutý, že má končetiny, že není slepý ani hluchý (v nadsázce řečeno). Stejně tak absentuje toto hodnocení ve vztahu ke zbývajícím základním životním potřebám, ze sociálního šetření vyplývá, že žalobce občas nestihne dojít na toaletu, má plenkové kalhoty, nestihá občas si dojít na toaletu ani v noci, u postele má bažanta, očištění probíhá za pomoci pečující osoby. Avšak podle zmíněné právní úpravy zvládnutí fyziologické potřeby zahrnuje stav, kdy osoba je schopná včas používat WC, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky. Ve vztahu k životní potřebě – stravování – ze sociálního šetření vyplývá, že jídlo připravuje jiná osoba. Naopak z právní úpravy vyplývá, že se jedná o schopnost vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat. K tomu opětovně krajský soud připomíná, že za nezvládnutí posuzované základní životní potřeby se považuje i stav, kdy posuzovaný nezvládá jen jednu z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby, přičemž pokud orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (srov. rozsudek NSS ze dne 2.4.2014, č.j. 3Ads 50/2013-32). Tímto přesvědčivým a dostatečným odůvodněním není rozhodně zmíněný obecný závěr posudkové komise o tom, že v případě žalobce ten není ochrnutý, nemá těžké omezení hybnosti nosných kloubů, nejedná se o funkční ztrátu končetin či závažné postižení zraku stupně praktické nevidomosti ani sluchu stupně praktické nedoslýchavosti. Z citované právní úpravy nevyplývá, že by takový závěr mohl obstát pro konstatování, že je posuzovaná osoba – žalobce – schopen zmíněné základní životní potřeby zvládat, když tento závěr je v rozporu s výsledky sociálního šetření.

Podle názoru krajského soudu přesto, že nelze posudkové komisi a správním orgánům vytýkat, že nehodnotily lékařské zprávy od MUDr. V.P. ze dne 2.9.2013 a 2.2.2015, které žalobce předložil až soudu v rámci doplnění žaloby ze dne 28.4.2016, tak na druhé straně se jedná o lékařské zprávy, které nepochybně k datu vydání žalovaného rozhodnutí existovaly a jejich obsah může mít vliv na závěry posudkové komise a potažmo i rozhodnutí žalovaného. Krajský soud není oprávněn hodnotit tyto lékařské zprávy, přičemž v takovém případě se jedná o potřebu zásadního doplnění skutkového stavu věci (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.). Další zhodnocení obsahu těchto lékařských zpráv proto již bude plně v „režii“ posudkové komise a potažmo dále správních orgánů, přičemž tato potřeba doplnění zásadního skutkového stavu byla důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení žalovanému správnímu orgánu (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.), když dalším samostatným důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí je vada řízení zahrnující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.), jak soud již výše uvedl.

Protože žaloba byla důvodná, soud žalované rozhodnutí zrušil a rozhodl o vrácení věci žalovanému (§ 76 odst. 1 písm. a/, b/ s.ř.s., § 78 odst. 1, odst. 4 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalobci soud toto právo nepřiznal, protože mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 29. června 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová